

זֶרַע שְׁמִשׁוֹן

עֲרִיכָה מִיּוֹחַדַּת לְיִלְדֵי יִשְׂרָאֵל

פְּנִינִים נִפְלְאִים וּמְתוּקִים עַל הַפְּרָשָׁה

מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר הַמְּסֻגָּל "זֶרַע שְׁמִשׁוֹן" שֶׁחִבְרוּ הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי הַקְּדוֹן רַבֵּי שְׁמִשׁוֹן חַיִּים נַחֲמָנִי זְכַר צְדִיק וְקָדוֹשׁ לְבָרְכָה. אֲשֶׁר בְּקֶשׁ שִׁילְמָדוֹ בְּסִפְרוֹ וְהַבְּטִיחַ יִשׁוּעוֹת רַבּוֹת לַמְּקִימֵי בְּקִשְׁתּוֹ.

פְּרֻשַׁת בֵּא תש"פ • גְּלִיוֹן 73

תּוֹרַת שְׁמִשׁוֹן

אֵיךְ מָלֵוּ יִשְׂרָאֵל בְּלִילָה

בְּרִש"י (יב, ו) הֵבִיא דְבָרֵי חַז"ל:

הָיָה רַבִּי מִתְיָא בֶן חֶרֶשׁ אוֹמֵר: וְאָעֵבֶר עֲלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ וְהִנֵּה עֵתָךְ עֵת דְּוֹדִים (יחזקאל טז, ח) הִגִּיעָה שְׁבוּעָה שְׁנַשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם שֶׁאֶגְאֵל אֶת בְּנֵיו, וְלֹא הָיוּ בְּיָדָם מְצוּוֹת לְהִתְעַסֵּק בָּהֶם כְּדֵי שִׁיגְאֵלוּ, שֶׁנֶּאֱמַר (שם פְּסוּק ז) וְאֵת עָרוֹם וְעָרְיָה, וְנָתַן לָהֶם שְׁתֵּי מְצוּוֹת, דָּם פֶּסַח, וְדָם מִילָה שֶׁמָּלֵוּ בְּאוֹתוֹ הַלִּילָה, שֶׁנֶּאֱמַר (שם פְּסוּק ו) מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ בְּשְׁתֵּי דָמַיִם.

וּמֵבִיא רַבֵּנוּ הַזֶּרַע שְׁמִשׁוֹן

זֶלַה"ה אֵת קִשְׁיַת הַמְּפָרְשִׁים: אֵיךְ עִם יִשְׂרָאֵל מָלֵוּ בְּלִילָה, הֲלֹא הִלְכָה הִיא שְׂאִין מְלִין בְּלִילָה, וְאֶפִּילוֹ מִילָה שְׁלֹא בְּזִמְנָה הִיא דְּוֹקָא בְּיוֹם?

וּמֵיִשֵּׁב רַבֵּנוּ עַל פִּי דְבָרֵי הַזֹּהֵר הַקְּדוֹשׁ (ח"ב לח.) שְׂאוֹתוֹ הַלִּילָה שָׁבוּ יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים הָאִיר כְּמוֹ בְּאֶמְצַע הַיּוֹם בְּתַקּוּפַת תַּמּוּז, דְּכָתִיב (תְּהִלִּים קל"ט, יב) וְלִילָה כִּיּוֹם יֵאִיר. וְאִם כֵּן צְדִקוֹ דְּבָרֵי רִש"י שֶׁכָּתַב שֶׁמָּלֵוּ בְּאוֹתוֹ הַלִּילָה לְפִי שֶׁהִיתָה אוֹתָהּ הַלִּילָה מְאִירָה כְּמוֹ יוֹם, וּבִיּוֹם כֵּן מְלִין. ('זֶרַע שְׁמִשׁוֹן' פְּרֻשְׁתָּנוּ אוֹת ט')

הַסִּימָן לְגָבוּל מְצָרִים הָיָה דְּוֹקָא בְּמַפְתַּת הָאֶרֶבָה

כִּי אִם מֵאֵן אֲתָה לְשַׁלַּח אֶת עַמִּי הַנְּנִי מִבְּיַד מַחֵר אֶרֶבָה בְּגִבּוֹלְךָ (י, ד): בְּמִדְרַשׁ (שְׁמו"ר יג, ד) דְּרָשׁוּ חֲכָמִים: בְּגִבּוֹלְךָ, וְלֹא בְּגִבּוּל בְּנֵי חָם, וְעַל זֶה נֶאֱמַר (ישעיה כו, ט) כִּי כֹאשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ לְאָרֶץ צְדָק לְמָדוּ יוֹשְׁבֵי תְּבֵל. שְׁבַמַּפְתַּת הָאֶרֶבָה הִפִּירוּ כּוֹלֵם עַד הֵיכָן גְּבוּל מְצָרִים.

וּמִקְשָׁה רַבְּנוּ הַזֶּרַע שְׁמִשׁוֹן זֶלַה"ה, הָרִי כְּבָר בְּמַפְתַּת הַקּוֹדְמוֹת הָיוּ יְכוּלִים לְהַכִּיר אֶת הַגְּבוּל, כְּגוֹן מַפְתַּת צְפָרְדַּע, כְּנִים, עָרוֹב, וּמְדוּעַ הַקֶּב"ה אָמַר כֵּן דְּוֹקָא בְּמַפְתַּת הָאֶרֶבָה.

וּמֵיִשֵּׁב רַבֵּנוּ, שֶׁבִּשְׂאֵר הַמְּכּוֹת לֹא הָיָה אֶפְשָׁר לְהַכִּיר עַל יָדָם עַד הֵיכָן הַגְּבוּל, מִכִּיּוֹן

שֶׁבְּמִקּוֹם שֶׁגָּרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא בָּאוּ שָׁם הַמְּכּוֹת, אֲבָל בְּמַפְתַּת הָאֶרֶבָה שֶׁהָיוּ בָּהֶם גַּם מֵינִים כְּשָׂרִים, בְּוֹדָאֵי בָּאוּ גַם בְּמִקּוֹם שֶׁגָּרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְעַט מְעַט כְּדֵי שִׁיאֲכַלּוּם, אוֹלָם בְּגִבּוּל שֶׁל בְּנֵי חָם לֹא בָּאוּ כָּלֵל, לֹא מְעַט וְלֹא הֶרְבָּה, וּבִכְךָ הָיָה סִימָן לְהַפִּיר עַד הֵיכָן גְּבוּל מְצָרִים, מֵה שְׁלֹא הָיָה בִּשְׂאֵר הַמְּכּוֹת, שֶׁבְּוֹדָאֵי לֹא בָּאוּ כָּלֵל בְּמִקּוֹם שֶׁגָּרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. ('זֶרַע שְׁמִשׁוֹן' פְּרֻשְׁתָּנוּ אוֹת א')

שִׁיעוֹר קָבוֹעַ בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַמְּסוּגָּל זֶרַע שְׁמִשׁוֹן בְּבֵית הַמְּדֻרָה שְׁטֵרִיקוֹב

רְחוֹב דּוּד 32 יְרוּשָׁלַיִם

מִתְקִיִּים כָּל לַיִל שִׁישִׁי בִּשְׁעָה 8:00 בְּעֶרֶב נִמְסָר בְּשַׁפָּה בְּרוּרָה וְנִיעִמָּה

ע"י הרה"ג רבי אברהם מרדכי זילברברג שליט"א

שמענו ונחיי נפשכם

וּנְיֻכִים מִחִלּוּהַ בָּיִם כִּי בָּיִם כְּשֶׁתִּילֵי זִיתִים סָבִיב לְשִׁלְחוֹכֶם, חֲכָמִים וְכוּנִים, וְכִתִּים מְלֻחִים כֹּל טוֹב, גַּם עוֹשֵׂר גַּם כְּבוֹד לֹא יִסּוּפוּ מְזַרְעֶכֶם

ברכת המחבר מתוך הקדמת הספר

שִׁיעוֹר קָבוֹעַ בְּסִפְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַמְּסוּגָּל זֶרַע שְׁמִשׁוֹן בְּשִׁכּוֹנַת תְּלִפּוּיֹת בִּירוּשָׁלַיִם

בְּבֵית מְדֻרָה בְּרוּחֹב דֶּרֶךְ חֲבֵרוֹן 108

כָּל יוֹם שְׁלִישִׁי בִּשְׁעָה 7:30 בְּעֶרֶב הַשִּׁיעוֹר נִמְסָר בְּמִתְיֻקוֹת מִיּוֹחַדַּת

ע"י הרב ישראל משה סמסון שליט"א

אסור לפסוקים

פניני שמשון

פנינים ורעיונות ככתבם וכלשונם

בזמן יציאת מצרים אמר להם הקדוש ברוך הוא אם אין חותמו של אברהם בבשרכם אין אתם יוצאים מכאן לעולם, לפי שהיה להם לצאת בזכותו של אברהם, כדכתיב (תהלים קה מב) כי זכר את דבר קדשו את אברהם עבדו ויוצא עמו בששון'. (פרשתנו אות ח)

והכי נמי ביציאת מצרים בטל כל הכשופים שעשו המצריים נגד ישראל והוציאים לחרות, ומשום הכי רצה הקדוש ברוך הוא שיעשו הרשם על פתחי בתיהם כדי שידעו מהו הכח של המזוזה שעתידי לצוות להם, שברשם זה נתרחקו כל המקטרגים מישראל ונתבטלו כל הכשופים'. (פרשתנו אות יג)

ועדין יש מקום להקשות, הרי מצינו שהתשובה מועילה אפילו היא באה על ידי יסורים. מדוע אחר כך אם היה משלח מתוך יסורים לא היה נחשב לו הדבר כחזרה בתשובה?

מתוך הבית הלוי, שתשובה מתוך יסורים מועילה רק כאשר היסורים מעוררים את האדם להתעוררות ולהסתכלות ומבין בשכלו את אשר העוה, ומתחרט על מה שעשה חרטה גמורה, והמבין לזה הוא בהתנהגות הדבר, לאחר שסרה ממנו חרדת היסורים, אם גם אז לא ישוב לחטאו - אפשר יהיה לומר שחזר בתשובה שלמה.

ועוד נתן לבאר שבחינה זו של תשובה מתוך יסורים מצינו רק בישראל, כיון שבצונם הפנימי הם חפצים ללכת בדרך הישר, ורק סבות חיצוניות ופנימי היצר הרע גורמים להם לבוא לידי חטא. לכן גלות ויסורים מסלקים את הסבה שהבאתם לחטא, ומשאירים אותם בצונם הפנימי הטהור, ואינם מהווים עבורם עכוב לתשובה האמתית. מה שאין כן הגויים, כפי שראינו אצל פרעה: רצונם האמיתי הוא לחטא. ולכן אין בהיסורים הפוקדים אותם לגלות את הרצון הפנימי - אלא, אדרבא, גורמים למעשים מנגדים אליהם. וראיה לכך היא התנהגותם כשאמת היסורים חולפת.

לישועה ולברכה בכל עת

ניתן לתרום 24 שעות ביממה
ע"י מערכת ממוחשבת מאובטחת

500-80-80-02 שלוחה 3

הפרשה ולקחה

פנינים מגדולי ישראל בעניני הפרשה

יסורין מכפרים רק אם משפר את מעשיו

"כי אני הכבדתי את לבו" (י. א)

מפרשים רבים התקשו כיצד הכביד ה' את לב פרעה הרי בכך נטל ממנו את הבחירה, לשלוח את בני ישראל מארצו ולכל אדם יש בחירה ואין להעניש את מי שלא נתנה לו זכות הבחירה?

הילקוט מאמרים תרץ זאת בדרך משל: יהודי היה בסכסוך עם גוי, והדבר הגיע לידי משפט בידי שופט נוצרי. עמד היהודי ונתן לשופט מתנה נאה בסתר. שאל אותו השופט כיצד הנך שולח לי שחד, הרי בתורתכם כתוב שאסור לתת שחד? וכן יש סברה בדרך, שהרי לב השופט יטה אחרי נותן השוחד!

ענה היהודי: אילו היית יהודי והיו באים לפניך ראובן ושמעון לדין הרי הייתה דעתך על שניהם שקולה, והדין היה יכול להיות דין אמת. ועל כן אם צד אחד יתן שחד הרי הוא מכריע בכך את לבו של הדין לצידו וכך המאזנים יוטו לטובתו. לא כן הדבר כאשר באים יהודי וגוי לשפט אצל שופט גוי, כאן גם דעתו של השופט אינה שקולה, ושזה לגבי שניהם, לבו של השופט כבר מתחילה נוטה לצד הגוי, וכדי לאזן דעתך שלחתי לך שחד...

ספור זה יכול לשמש משל נאה לתירוצו של בית הלוי (בסוף פרשת שמות) בענין הכבדת לב פרעה. רצונו האמיתי של פרעה היה שלא לשלח את בני ישראל ולהמשיך לשעבדם, אבל מתוך הסבל הגדול שהיה לו ולעמו מהמכות עמד לפעל כנגד רצונו. יציאה בתנאים אלו לא הייתה נחשבת לפרעה כזכות, הואיל ואינו אלא אונס ולא נחשב למאומה. חזק לבו היה לא בכדי לשלל ממנו את הבחירה אלא אדרבא כדי להסיר ממנו את רעת המכה, ועל ידי זה התגלה רצונו האמיתי של פרעה, שלא לשלח את ישראל. וזה מה שכתוב כאן במכת ארבה "כי אם מאן אתה לשלח וכו'", כי אם אינך משלח לא נאמר, למדנו שאם משלח על ידי הכרח המכה, לא יועיל לו הדבר להסיר המכות מעליו, כל זמן שלא התעורר בו הרצון האמיתי לשלח.

לקבלת הגליון נא לשלוח למייל: zera277@gmail.com | לקבלת הגליון להפצה: 02-80-80-500 | לשמיעת שיעורים ועידכונים: 02-80-80-600
נערך ע"י המחנך הרב יגון כהן שליט"א * ארה"ב: הרב מנחם בנימין פאשקעס 347-496-5657 * ארץ ישראל: הרב ישראל זילברברג 05271-66450
י"ל ע"י זרע שמשון ע"ר 580624120 * ניתן לתרום לזכות ולע"נ ולקחת חלק בהוצאות והפצת הגליונות והספרים.

ניתן להפקיד בבנק מרכנתיל (17) סניף 635 מספר חשבון 71713028 ע"ש זרע שמשון, כמו כן ניתן לתרום בכרטיס אשראי בטל: 02-80-80-500 שלוחה 3
זכות הצדיק ודברי תורתו הקדושים יגן מכל צרה וצוקה, ויושפע על הלומדים ועל המסייעים בני חיי ומזוני וכל טוב סלה כהבטחתו בהקדמת ספריו.

זרע שמשון י"ל 580624120